

Ecourile Clipei

Irina Bărduța

CNC al ASEM, mun. Chișinău

În ceea ce privește orientarea poetică din textele tale, am remarcat o punte de legătură foarte fragilă, așadar o punte destul de îndepărtată de lirica sensibilă sau ceea ce poate fi numit poezie. Înțeleg devotamentul tău pentru nobila limbă română și lanțul informativ expus în „Declarație”, dar nu asta e rezolvarea completă a formulării transcendente. Și nici textul „Reîncarnare” nu răzbate cu ceva neobișnuit, cu o linie sonoră, reflecții reciproce de sensuri sau limbaj inaccesibil omului de rând. Cu toate că ultimul argument nu e musai să-l aplici. Mai e de lucrat cu subtilitățile cuvintelor care, pe alocuri, par a ieși la iveală: „Întunericul ține cerul”, „Se culcă la piept somnul”. Să ai revelații frumoase!

Cristina Ghețiu

Liceul Teoretic „Mihai Eminescu”, or. Sângerei

Pornind de la ideea cuvintelor ce-ți asaltează pixul, se deschid multe taine ale nerăbdării în eliberarea artistică a realităților, contorsionând maniera în punctele sale nodale. Sufletul orfan nu este de aceeași natură cu sufletul sigur de protecție în fața demoniei privirii. Actul de creație al spiritului necesită un îndelungat exercițiu, trăiri autentice, sinceritate absolută în momentul instaurării libertății fanteziei ca forță de monopol asupra lirismului din cuvinte, așa cum o atingi în versurile: „M-am transformat într-o umbră/ incoloră,/ nu mă vede nici soarele./ Poate e mai bine –/ invizibilă –/ n-o să mă rănească nimeni” sau: „Mii de cuvinte/ în juru-mi roiesc,/ mă urmăresc./ Îmi asaltează pixul,/ aleargă printre foi,/ mă strigă ne-ncetat/ să le-aranjez/ în vremuri/ mai gândite sau/ rime potrivite...” . Să ai nu doar o fereastră deschisă către inspirația poetică!

Oleg Starosta

s. Tarasova, r. Rezina

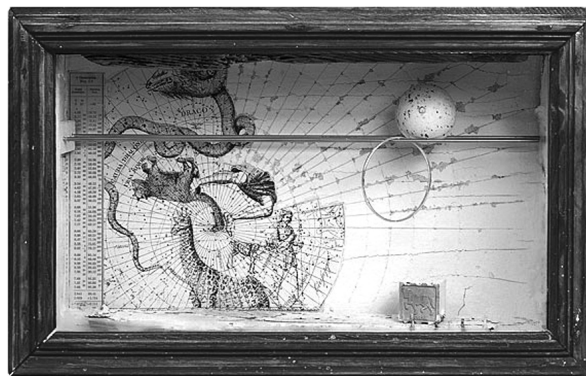
Ai dreptate în ceea ce privește statornicia poeziei și puterea ei de a rezista fondului primordial al tuturor lucrurilor. Pactul cu imaginarul abstract pornește din sentimentele de dragoste, regăsite proporțional în toate poeziile tale câte puțin. Pe alocuri versuri naive și simpliste, parcă insuficient de vibrante ori esențializate în metaforă pentru a surprinde ochiul. Într-adevăr, „Viața-i un bilet de loterie”, dar câți au tot filosofat asupra existențialismului și cât au pierdut/câștigat aruncând zarurile în fantezia nelimitată a scrierilor. Să gusti și tu din încifrarea tăcută a literelor!

Anastasia Carabet

cl. a XII-a, Liceul Teoretic „Traian”, mun. Chișinău

Se acumulează nuanțe peste nuanțe artistice, astfel încât următoarea latură a sentimentului să difere fundamental de prima. E și o grijă pentru detaliu: „Iată un paris fără cașcaval/ Iată o poveste în final”. Există o ironie care predă ștafeta comicului. Libertatea versului e un simplu răsfăț la granița dintre vis și trezire mahmură. Formulările originale opresc uneori respirația textului, îi atribuie individualitate: „Tace ploaia, tace vântul,/ Totul e pustiu și gol.../ Astăzi toamna și pământul/ Seamănă cu un subsol”. Spor la scris!

Urs mic, etc.

Viorel Odajiu

cl. a XII-a, Liceul Teoretic „Ioan Vodă”, or. Cahul

Versurile abundă în expresii lingvistice clișeizate și prejudecăți semantice. Explorează propriile sentimente și trăiri interioare, doar astfel poți ajunge la adevărata Poezie – una a originalității. Succes!

Rubrică îngrijită de Ecaterina Bargan